

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΓΥΜΝΗ;

Α'.

Ὡς νὰ μὴ ἦρκει ἡ ἐμφάνισις τῆς γυμνῆς γυναικὸς εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰ καταστήματα, τὰ μέσα τῆς, συγκοινωνίας εἰς τὰ ὁποῖα ἀναιδῶς καὶ ἀσυστόλως μὲ ὄλην τὴν γυμνότητα αὐτῆς συνωθεῖται· ὡς νὰ μὴ τῆς ἦτο ἀρετὸν νὰ δεικνύῃ τὰς καλλιτεχνικὰς κατ' ἄλλους, γραμμῆς τοῦ σώματός της, εἰς τὰ θέατρα, τοὺς κινηματογράφους, καὶ τοὺς λεγομένους οἰκογενειακοὺς χορούς, ἰδοὺ αὐτὴ ἐνόμισε ὅτι ἔπρεπε μὲ τὴν ἄσεμνον αὐτῆς περιβολὴν νὰ εἰσέλθῃ γυμνὴ σχεδὸν καὶ ἐκεῖ, ὅπου διδάσκαται ἡ σεμνότης, ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ κυριαρχία τῶν εὐγενεστέρων ὁρμῶν καὶ κλίσεων τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τῶν ταπεινωτέρων· **νὰ εἰσέλθῃ γυμνὴ ποῦ νομίζετε; εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ!**

Ἡ διαγωγή καὶ ἡ ἐλαφρότης τὴν ὁποίαν δεικνύει πρὸς τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Χριστιανικοῦ Ναοῦ, εἶναι ἀχαρκτηρίστος. Τὴν βλέπεις νὰ εἰσέρχεται ἄνευ οὐδενὸς φόβου καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς συστολῆς καὶ ἐνοχῆς, διὰ τὴν γυμνότητα αὐτῆς, ἐκεῖ, ὅπου πρὸ αὐτῆς εἰσιήλθον καὶ ἐστάθησαν, μετὰ ἀπεριγράφτου σεβασμοῦ, ἀναμειγμένον μετὰ εὐγενοῦς φόβου καὶ τρόμου φιλόσοφοι γυναῖκες τοιαῦται, αἵτινες ἀπέβησαν μεγάλαι μητέρες, τῶν μεγίστων τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου ἀνδρῶν, γυναῖκες· διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψωσι τὸν σεβασμὸν των καὶ τὴν πρὸς αὐτὰς ἀμέριστον ἐκτίμησίν των, καὶ αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτραι, διώκται καὶ ἐχθροὶ ἄσπονδοι τῆς Ἐκκλησίας μας. **Μάλιστα τόσον ἄγιος καὶ τόσον ἄγνος εἶναι ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴσταται μὲ τόσην γύμνωσιν καὶ ἐλαφρότητα ἡ σημερινὴ γυνή, ἡ λεγομένη μάλιστα καὶ χριστιανή.** Μάλιστα· τόσην ἐγκληματικότητα προξενεῖ δι' ἑαυτὴν τόσον, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους αὐτῆς, ὅταν δὲν γνωρίζῃ νὰ σέβεται τὰ ἔχνη τῶν ἁγίων ἐκείνων γυναικῶν, τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἀνεύρῃ καὶ αὐτὴ τὸν δρόμον ἐκεῖνον, ὅστις ἔφερε τὰς μακαρίας αὐτὰς πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν πραγματικὴν ἐκτίμησιν, ἣτις εἶναι ἀναγκαῖον κατάντημα ἐκείνου, ὅστις γνωρίζει νὰ βαδίξῃ μὲ πόδα σταθερόν, πρὸς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, δι' ὃν ἐπλάσθη καὶ ζῆ δι' αὐτόν, τὰς ὀλίγας ἡμέρας αὐτὰς τῆς

περιπετειώδους ἀνθρωπίνης ζωῆς. Τί ὅμως μὲ αὐτό; ἡ σημερινὴ γυνὴ θέλει νὰ ἔξῃ ἰδέαν περὶ προσευχῆς, καὶ Ἐκκλησιασμοῦ, ὁποῖαν ἔχει σήμερον διὰ τὸ θέατρον, καὶ τὰ λοιπὰ κέντρα τῆς διασκεδάσεως. Μὰ ἡ ἐκκλησία διὰ τῶν εὐχῶν Της, τῶν ὕμνων Της, καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ψαλμῶν Της προσπαθεῖ νὰ συγκινήσῃ τὰς χορδὰς τῆς ψυχῆς της, πρὸς κατάνυξιν καὶ συντριβὴν· προσπαθεῖ ὅπως θὰ ἐλέγομεν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τὸν Χριστιανικὸν τῆς αὐταπαρνήσεως, νὰ καθιλιώσῃ αὐτὴν ὀλόκληρον, ὅπως τὴν καταστήσῃ ἱκανήν, νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ταπεινὸν ἑαυτὸν της, διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸν πραγματικόν· Τί μὲ αὐτὸ ὅμως; ἡ σημερινὴ γυνὴ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θέλει νὰ ἀκοίῃ. Οὐτε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φωνὴν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου, ὅστις ὁμιλεῖ διὰ τὸ εὐπαρουσίαστον αὐτῆς εἰς τοὺς ναοὺς, καὶ τὸν τρόπον τῆς περιβολῆς της, καὶ ἡ ὁποία φωνή, εἶναι φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θέλει νὰ εἰσέρχεται, ἀντιθέτως πρὸς τὴν αὐστηρὰν καὶ ρητὴν αὐτῆς διάταξιν. Τί ὅμως μὲ αὐτό; αὐτὴ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν θέλει νὰ ἀκοίῃ. Καταλλήλως καὶ διαφόρως προφασίζομένη, ἀποστρέφει τὴν ἀκοίῃν της εἰς τὴν περὶ αὐτῆς διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ φυλάξῃ ὀλόκληρον τὴν δύναμιν τῆς ἀκουστικῆς της δι' ἄλλα, καὶ νὰ παρῶσῃ αὐτὴν ἀσφράγιστον πλέον, καὶ μὲ τὴν προσοχὴν ἐντεταμένην ἀλλαγῶν· δι' αὐτὸ καὶ μόνον δι' αὐτὸ ἐνδιαφέρεται.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ
ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Β'.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὰς ξένας γλώσσας ἔχει ἤδη ὀριμάσει ἡ ἰδέα τῆς καταργήσεως τῆς λατινικῆς γλώσσης καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῆς ὑπὸ μιᾶς τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, κατὰ προτίμησιν μάλιστα τῆς γαλλικῆς, λίαν χρησίμου καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸν καθ' ἡμέραν βίον καὶ διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς παγκοσμίου πνευματικῆς κινήσεως.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ λατινικὴ γλῶσσα εἶνε μία δόκιμος γλῶσσα διὰ τὴν μελέτην τῶν πνευματικῶν τῆς ἀρχαιότητος πονημάτων, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάζετο μᾶλλον ποῖον εἶναι τὸ πρακτικῶς ὠφελι-

μώτερον διὰ τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου παρὰ νὰ κατατρίβεται τις εἰς τὴν μελέτην γλώσσης νεκρᾶς ἐν τῇ σημερινῇ ζωῇ καὶ ἐλαχίστους καρποὺς ἀποφερούσης. Ἄλλως τε ἄς ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι ἐλευθέρων τὸ στάδιον τῆς μορφώσεως μετὰ τὴν ἀπὸ τὰ σχολεῖα ἀποφοίτησιν καὶ διὰ τὴν κατ' ἰδίαν διδασκαλίαν τῆς λατινικῆς διὰ τοὺς θεωροῦντας τὴν γλῶσσαν ταύτην ἀπαραίτητον μορφωτικὸν στοιχεῖον.

Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μαθήματα, τὰ θρησκευτά, τὰ ἱστορικά, τὰ φυσικά, τὰ γεωγραφικά, τὰ μαθηματικά, καὶ τούτων ἡ διδασκαλία δέον νὰ πρακτικοποιηθῇ κατὰ τε τὸ λεκτικὸν καὶ τὸ περιεχόμενον διὰ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας καὶ διὰ τῶν εὐμεθόδων ἐγκεκριμένων ἐγχειριδίων, ἀναλόγως πάντοτε τῆς ἡλικίας τῶν μαθητῶν, μετ' ἐναρμονισμοῦ αὐτῶν πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας. Μάλιστα τὰ ἠθικοθρησκευτικὰ μαθήματα δέον ἐπίζηλον θέσιν νὰ καταλάβουν ἐν ἅπασι τοῖς σχολείοις καὶ νὰ ἀποτελέσουν αὐτὰ τὴν κινητήριον δυνάμιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν τροφίμων ζωῆς.

Ἡ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως ὑπερτάτου ὄντος ποιήσαντος τὸν κόσμον καὶ ρυθμίζοντος τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα, μετὰ τὸ χριστιανικὸν πάντοτε φῶς, πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ ἠθικοπλαστικοῦ ἔργου τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ σχολείου.

Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐνὸς τοιούτου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καὶ εὐχερέστερον ἢ μόρφωσις τῶν τροφίμων ἐπιτυγχάνεται καὶ ὁ σωματικὸς ὀργανισμὸς δὲν καταπονεῖται καὶ καθίστανται οὗτοι λίαν ἱκανοὶ καὶ δεξιοὶ διὰ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μετ' οὐ πολὺ ἐνεργόν των δρασιν, ἀναλόγως πάντοτε τῆς κλίσεώς των, τοῦ ζήλου των εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀνλάβει καὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς θέλουσιν εὐρεθῆ.

Ἐντεῦθεν δὲ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ὅπως τὰ σχολεῖα τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως διαιρεθῶσιν εἰς πρακτικά ἢ πραγματικά καὶ κλασσικά διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῶν μορφωτικῶν αὐτῶν καθιδρυμάτων.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Γ. Ἀποβλέποντες εἰς τὴν εὐχερῆ κατανόησιν τῶν συγγραμμάτων τῶν εὐκλεῶν ἡμῶν προγόνων, ὠμιλήσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 12ον φύλλον τοῦ περιοδικοῦ μας περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν κειμένων τούτων, οὐδὲ πόρρωθεν δὲ διεννοήθημεν τὴν μετάφρασιν τῶν ἱερῶν κει-

μένων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ τούναντίον καθορίσαντες τὰ ὅρια τῆς μεταφράσεως ἐκείνης, κατοχυρώσαμεν τὸ ἀμετάφραστον τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Γ'.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν *ψυχολογικῶς* τὸν ἄνθρωπον βλέπομεν ἐντὸς αὐτοῦ δύο φύσεις, δύο ἀνθρώπους παλαιόντας διηγεκῶς. Ταύτην τὴν πάλιν ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφωνεῖ ἐν τῇ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῇ (7, 23—25) «*Βλέπω ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέμοσί μου, ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας, τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέμοσί μου*».

Ἡ πάλιν αὕτη παρεκίνησε καὶ τὸν Γάλλον ποιητὴν Ραζίνα ὥστε, εἰς ἓν θανυμάσιον ποιήμα του, ἐν ᾧ μετὰ μεγάλης δυνάμεως ποιητικῆς παρουσιάζεται ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκάστοτε λαμβάνων χώραν φοβερὸς οὗτος πόλεμος, νὰ ἀναφωνήσῃ:

«Τίς πόλεμος σκληρὸς, Θεέ, στήν ὑπαρξίν μου
Δύο εὐρίσκω ἐν ἐμοὶ ἀνθρώπους ἐναντίους,
Ὁ εἰς μεθεῖον φλογίζει τὴν ψυχὴν μου
Καὶ θέλει ἐμὲ πιστότατον στοῖς νόμοις τοῖς
[θεῖους

Ἀνθίσταται ὁ ἄλλος στὰς οὐρανίους βουλὰς σου
Καὶ θέλει νὰ καταπατῶ τὰς θείας ἐντολὰς σου.»

Ἡ πάλιν αὕτη δὲν ἐγένετο αἰσθητὴ μόνον κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ὡς μόνος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου ὠρίσθη ἡ πνευματικὴ ἀναγέννησις καὶ ἡ ἑξομοίωσις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι ἀπασχολεῖ μέγαν καὶ ὅλους τοὺς φιλοσόφους καὶ ποιητὰς Ἕλληνας καὶ Λατίνους τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ δραματικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος Εὐρουπίδης ἐν τῷ Ἰππολύτῳ παρουσιάζει τὴν Φαίδραν λέγουσαν. «Τὰ χρηστά ἐπιστάμεθα καὶ γινώσκωμεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δε...» Ὁ δὲ Ὀβιδίος τῶν Λατίνων μετὰ λύπης ἐπαναλαμβάνει: «*video meliora proboque deteriora sequor*» = βλέπω τὰ καλλίτερα καὶ ἐγκρίνω, ἀλλὰ τὰ χειρότερα ἀκολουθῶ.

Τοιουτοτρόπως παρατηροῦμεν γενικῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ κλίνει πρὸς τὸ κακόν, ἐν ᾧ ἐκάστοτε παραπλανᾶται, ζητεῖ ὅμως τὸ καλόν